

Tudor-Vlad Rădulescu, Teona Elena Rădulescu

Culegere de subiecte date la concursuri și examene

Cu explicații ale variantelor de răspuns

- Admitere INM 2012-2018 • Admitere în magistratură 2012-2018
- Primire în profesie – avocat stagiar 2012-2019
- Primire în profesie – avocat definitiv 2013-2019

1 DREPT CIVIL

Ediția a 2-a

Ediția
Tamanțiu
2019

§6. Apărarea drepturilor reale principale

163. În materia acțiunii în revendicare a unui bun proprietate privată:

- A. dreptul la acțiune este imprescriptibil, în toate cazurile;
- B. hotărârea judecătorească prin care aceasta a fost admisă este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă;
- C. pârât poate fi numai un posesor.

EXPLICAȚII

Acțiunea în revendicare poate fi definită ca acțiunea în justiție prin care *reclamantul*, care pretinde că este proprietarul unui bun individual determinat cu privire la care a pierdut posesia (mai exact, stăpânirea materială), solicită obligarea *pârâtului*, care stăpânește bunul respectiv, să îi recunoască dreptul de proprietate și să îi restituie bunul.

Prin urmare, calitate procesuală activă în acțiunea în revendicare revine, în principal, *proprietarului* [art. 563 alin. (1) teza I C.civ.], dar și *creditorilor acestuia*, pe calea acțiunii oblice (art. 1560 C.civ.), în timp ce calitate procesuală pasivă revine *posesorului* sau *oricărei persoane care deține bunul fără drept*, deci și detentorului ori chiar toleratului [art. 563 alin. (1) teza I C.civ.] (*Fișe*, 2019, p. 382-383).

Având în vedere cele redate mai sus, în mod evident, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În privința prescriptibilității acestei acțiuni, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 563 alin. (2) C.civ., care statuează că *dreptul la acțiune în revendicare este imprescriptibil, cu excepția cazurilor prevăzute de lege*. Deci, în această materie, regula este imprescriptibilitatea. Totuși, sunt și cazuri în care exercitarea acestei acțiuni este limitată în timp, un exemplu în acest sens fiind cel al revendicării unei porțiuni de teren ce s-a rupt ca urmare a avulsiei (art. 572 C.civ.), termenul de prescripție fiind de un an de la momentul la care a avut loc desprinderea. Deci, varianta de răspuns de la litera A este greșită, acțiunea în revendicare nefiind imprescriptibilă în toate cazurile.

În fine, în cazul admiterii acțiunii în revendicare, *hotărârea judecătorească este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă*, astfel cum prevede în mod expres art. 563 alin. (4) C.civ., prin urmare, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B.

Răspuns: B

(admitere INM și magistratură, 2018)

164. În anul 2014, F. a introdus o acțiune în revendicare mobilă împotriva lui B., având ca obiect un utilaj agricol, acțiune care, în anul 2015, a fost admisă de instanța de judecată prin hotărâre definitivă. Potrivit hotărârii judecătorești, B. a fost obligat să restituie bunul lui F. Profitând de faptul că F. nu a pus de îndată în executare hotărârea judecătorească, în anul 2016, B. a înstrăinat lui C. bunul care a făcut obiectul litigiului. C. a intrat în posesia bunului, având cunoștință de existența hotărârii judecătorești. Alegeți varianta optimă care asigură protecția eficientă și rapidă a dreptul de proprietate privată a lui F.:

A. să formuleze o nouă acțiune în revendicare împotriva lui C.;

B. să formuleze o acțiune în nulitate absolută a contractului de vânzare, încheiat între B. și C., invocând cauza ilicită;

C. să pună în executare împotriva lui C. hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea sa în revendicare formulată împotriva lui B.

EXPLICAȚII

Admiterea unei acțiuni în revendicare, indiferent că vorbim despre revendicare mobilă sau imobiliară, produce aceleași efecte juridice. Pe de o parte, există efectele dintre părți (restituirea bunului, restituirea fructelor și produselor și suportarea cheltuielilor făcute de către posesorul neproprietar cu privire la bunul revendicat), iar, pe de altă parte, discutăm despre opozabilitatea față de terți a hotărârii definitive pronunțate într-o acțiune în revendicare.

Potrivit art. 563 alin. (4) C.civ., *hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă*. Deși textul nu distinge, se consideră că acest articol se aplică numai în situația în care terțul a dobândit bunul ulterior introducerii acțiunii în revendicare, cum de altfel este și situația din speța noastră. În plus, textul este aplicabil dacă acțiunea în revendicare a fost notată în cartea funciară ori, nefiind notată, terțul a cunoscut sau trebuia să cunoască faptul că există un proces în curs având ca obiect revendicarea bunului pe care l-a dobândit (vorbim, deci, despre un terț de rea-credință, cum este și cazul din speța noastră).

Așadar, dacă pârâtul din acțiunea în revendicare (B.), admisă anterior, a înstrăinat bunul mobil unui terț (C.) care avea cunoștință despre soluția pronunțată în acțiunea petitorie, proprietarul bunului (F.) poate să pună în executare împotriva lui C. hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea sa în revendicare formulată împotriva lui B. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

Răspuns: C

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

165. Termenul de 3 ani înăuntrul căruia bunul mobil furat poate fi revendicat de către proprietar de la posesorul de bună-credință care a dobândit cu titlu oneros de la un neproprietar este:

- A. un termen de prescripție extinctivă;
- B. un termen de decădere;
- C. un termen suspensiv, ca modalitate a actului juridic încheiat de posesor cu neproprietarul.

EXPLICAȚII

Acțiunea în revendicare introdusă de cel care a pierdut sau i s-a furat bunul mobil împotriva posesorului de bună-credință care a dobândit cu titlu oneros de la un neproprietar poate fi admisibilă dacă sunt îndeplinite două cerințe: este necesar ca terțul posesor să fi dobândit bunul de la hoț sau de la găsitör și, pe de altă parte, ca acțiunea să fie introdusă într-un termen de 3 ani, care începe să curgă de la data la care bunul mobil a fost pierdut sau furat [art. 937 alin. (2) C.civ.]. În privința naturii juridice a acestui termen de 3 ani, legiuitorul este foarte clar, fiind vorba despre un termen de decădere, calificare ce presupune că în cazul neintroducerii acțiunii în această perioadă de timp, consecința va fi pierderea a însuși dreptului de proprietate asupra bunului mobil respectiv, potrivit art. 2545 alin. (2) C.civ. (Fișe, 2019, p. 394-395). În consecință, răspunsul corect este la litera B.

Răspuns: B

(admitere în magistratură, august 2013)

166. Acțiunea în revendicare:

A. poate fi introdusă de către un singur coproprietar, situație în care pârâțul poate cere instanței introducerea în cauză a celorlalți coproprietari în calitate de reclamanți;

B. dacă va fi admisă, va avea ca efect obligarea pârâțului la plata de despăgubiri dacă bunul a pierit din culpa sa, acestea fiind evaluate în raport cu momentul restituirii;

C. este imprescriptibilă în toate cazurile.

EXPLICAȚII

Spre deosebire de concepția existentă sub imperiul Codului civil anterior, acțiunea în revendicare poate fi introdusă de un singur coproprietar, conform art. 643 alin. (1) C.civ., nemaifiind supusă principiului unanimității. Varianta de răspuns de la litera A este corectă, dispozițiile art. 643 alin. (3) C.civ., recunoscând pârâțului dreptul de a cere instanței introducerea în cauză a tuturor coproprietarilor în calitate de reclamanți, pentru ca hotărârea ce se va pronunța să fie opozabilă și acestora din urmă. Atragem atenția asupra dispozițiilor art. 643 alin. (2) C.civ. care stabilesc că hotărârile judecătorești pronunțate în folosul coproprietății profită tuturor coproprietarilor, în schimb, cele potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți. În consecință, pentru ca hotărârea să fie opozabilă tuturor coproprietarilor, aceștia trebuie să fie introduși în cauză.

Dacă acțiunea în revendicare este admisă, se va recunoaște reclamantului dreptul de proprietate asupra lucrului revendicat, acesta fiind readus în patrimoniul proprietarului. În cazul în care restituirea lucrului în natură nu mai este posibilă din cauza pieririi acestuia din vina pârâțului, obligația de restituire va fi înlocuită cu o obligație de dezdăunare, pârâțul fiind obligat la plata unei sume de bani cu titlu de despăgubire, evaluată în raport de momentul restituirii, potrivit art. 566 alin. (1) teza finală C.civ. (*Fișe*, 2019, p. 397). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dreptul la acțiunea în revendicare este imprescriptibil, *cu excepția cazurilor în care legea dispune altfel* [art. 563 alin. (2) C.civ.]. Spre exemplu, este supusă prescripției extinctive acțiunea în revendicare în caz de avulsione (art. 572 C.civ.). Astfel, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât acțiunea în revendicare nu este imprescriptibilă în toate cazurile.

Răspuns: A, B

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

167. Reclamantului i s-a admis acțiunea în revendicare a unui imobil construcție împotriva pârâtului care, în calitate de posesor de bună-credință, a făcut cheltuieli utile la imobil și l-a închiriat printr-un contract pe durată nedeterminată. Pârâtul a cerut, pe cale reconvențională, plata cheltuielilor utile făcute la imobil și a cheltuielilor făcute pentru culegerea fructelor și recunoașterea unui drept de retenție până la restituirea acestora. Pe lângă obligarea pârâtului la restituirea bunului, instanța a mai dispus, la cererea părților:

A. obligarea pârâtului la restituirea fructelor produse de bun, cu începere de la data la care a cunoscut cauza de ineficacitate a titlului său, până la restituirea bunului către proprietar;

B. admiterea cererii reconvenționale și obligarea reclamantului la restituirea cheltuielilor utile făcute de pârât, chiar dacă acestea nu au adus un spor de valoare imobilului;

C. respingerea cererii pârâtului de recunoaștere a dreptului de retenție asupra imobilului până la achitarea cheltuielilor făcute pentru culegerea fructelor, întrucât dreptul de retenție nu poate fi exercitat asupra unui bun frugifer.

EXPLICAȚII

Admiterea acțiunii în revendicare are ca efecte, pe lângă obligarea pârâtului la restituirea bunului și a produselor (productele și a fructele) acestuia către reclamant, și obligarea proprietarului la dezdăunarea posesorului neproprietar pentru cheltuielile făcute cu privire la bunul revendicat.

Astfel, la cererea reclamantului (proprietar), posesorul de bună-credință va reține în deplină proprietate fructele produse de bun pe tot intervalul cât timp a durat buna sa credință (art. 948 C.civ.). Pentru fructele produse de bun cu începere de la data la care a cunoscut cauza de ineficacitate a titlului său și până la restituirea bunului către proprietar, posesorul va fi obligat la restituire. În aceste condiții, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Pentru sumele cheltuite de posesor pentru producerea și culegerea fructelor și produselor, legea îi recunoaște acestuia un drept de retenție ce

poartă asupra produselor [art. 566 alin. (6) C.civ.]; în niciun caz însă retenția nu poate fi exercitată asupra bunului frugifer sau atunci când intrarea în stăpânirea materială a bunului s-a făcut prin violență ori fraudă, sau când produsele sunt bunuri perisabile ori sunt supuse, ca urmare a trecerii unei perioade scurte de timp, unei scăderi semnificative a valorii lor [art. 566 alin. (7) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

Indiferent dacă a fost sau nu de bună-credință, pârâtul din acțiunea în revendicare va putea să solicite restituirea cheltuielilor necesare făcute cu bunul [art. 566 alin. (3) C.civ.], dar și a celor utile, însă numai în limita sporului de valoare, dacă prin lege nu se prevede altfel [art. 566 alin. (4) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Răspuns: A, C

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

168. Pentru a se respinge acțiunea în revendicare mobilă, buna-credință a terțului care a dobândit cu titlu oneros de la un neproprietar trebuie să existe:

- A. la momentul luării bunului mobil în posesie efectivă;
- B. timp de 3 ani de la data încheierii actului juridic;
- C. la momentul încheierii actului juridic, chiar dacă intrarea în posesie are loc ulterior.

EXPLICAȚII

Întrebarea are în vedere ipotezele prevăzute de art. 937 C.civ. Astfel, indiferent de situația în care se regăsește dobânditorul bunului mobil (fie că a cumpărat de la cel căruia proprietarul i-a încredințat bunul, fie că a cumpărat de la cel care a dobândit bunul pierdut sau furat), acesta, pentru a beneficia de efectul prescripției achizitive instantanee, trebuie să fie de bună-credință. Buna-credință este definită de art. 938 C.civ. ca fiind convingerea sinceră pe care o are o persoană că a dobândit bunul mobil nu de la un detentor precar, ci de la adevăratul proprietar (*Fișe*, 2019, p. 394). Buna-credință nu trebuie să subziste pe toată perioada posesiei bunului mobil, ci, pentru a produce efecte achizitive, este necesar ca aceasta să existe la data intrării efective în posesie [art. 938 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, dacă data încheierii

actului juridic nu corespunde cu data intrării în posesie efectivă a bunului de către terț, buna-credință a acestuia se va aprecia prin raportare la cel din urmă moment. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă și, în mod evident, variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite.

Răspuns: A

(admitere INM, 2013)

169. În cazul admitterii acțiunii în revendicare imobiliară:

A. pârâțul va fi obligat, la alegerea sa, să restituie bunul sau să plătească despăgubiri către proprietar;

B. pârâțul are dreptul la restituirea cheltuielilor necesare, chiar dacă a fost de rea-credință;

C. toate fructele culese până la pronunțarea hotărârii de admitere se cuvin pârâțului, dacă acesta a fost de bună-credință la data intrării în posesia imobilului.

EXPLICAȚII

Efectele admitterii acțiunii în revendicare vizează următoarele aspecte: (1) restituirea lucrului; (2) restituirea produselor (fructele și produsele) bunului revendicat în intervalul de timp în care proprietarul a fost lipsit de stăpânirea acestuia și (3) suportarea cheltuielilor făcute de către posesorul neproprietar cu privire la bunul revendicat.

În privința primului efect, dacă acțiunea în revendicare este admisă, în dispozitivul hotărârii se va recunoaște reclamantului dreptul de proprietate asupra bunului revendicat, iar pârâțul va fi obligat la restituirea acestuia. Numai dacă acest lucru nu mai este posibil din cauza pieririi sau a înstrăinării bunului, se poate pune problema restituirii contravalorii acestuia sau plata de despăgubiri [art. 566 alin. (1) C.civ.]; cu alte cuvinte, pârâțul nu are un drept de alegere între a restitui bunul sau a plăti despăgubiri către proprietar, varianta de răspuns de la litera A fiind, în consecință, greșită.

Potrivit art. 566 alin. (3) C.civ., în caz de admitere a acțiunii în revendicare, proprietarul bunului poate fi obligat, la cerere, să restituie posesorului cheltuielile necesare (acele cheltuieli făcute pentru conservarea bunului) pe care acesta le-a făcut. Cum legiuitorul nu face distincție între buna sau reaua-credință a posesorului, aceasta înseamnă că proprietarul va fi obligat la

restituirea cheltuielilor necesare chiar dacă posesorul a fost de rea-credință. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, art. 566 alin. (1) C.civ. recunoaște proprietarului și dreptul de a-i fi restituite produsele, iar art. 948 alin. (5) C.civ. obligă posesorul de rea-credință să restituie fructele percepute, precum și contravaloarea acelor pe care le-a omis să le perceapă. *Per a contrario*, posesorul de bună-credință păstrează în proprietate fructele culese cât timp a durat buna sa credință [art. 948 alin. (1) C.civ.]. În materia acțiunii în revendicare, se consideră că buna-credință a posesorului a încetat, cel mai târziu, la data introducerii acțiunii în revendicare, mai exact la data la care i s-a comunicat cererea de chemare în judecată (Fișe, 2019, p. 398). Așadar, pârâtul va trebui să restituie fructele culese de la momentul comunicării cererii și până la pronunțarea hotărârii de admitere, varianta de răspuns de la litera C fiind, de asemenea, greșită.

Răspuns: B

(admitere INM și în magistratură, 2014)

170. În cazul admiterii acțiunii în revendicare, conform noului Cod civil:

A. pârâtul are un drept de retenție asupra bunului frugifer până la restituirea cheltuielilor necesare pentru producerea și culegerea fructelor;

B. posesorul are dreptul de a-și însuși lucrările efectuate cu cheltuieli voluptuare, care nu se concretizează într-o lucrare nouă, numai dacă prin aceasta bunul nu se deteriorează;

C. hotărârea judecătorească este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă.

EXPLICAȚII

Pârâtul, indiferent dacă este de bună sau de rea-credință, are un drept de retenție asupra produselor până la restituirea cheltuielilor făcute pentru producerea și culegerea acestora, cu excepția cazului în care proprietarul furnizează pârâtului o garanție îndestulătoare [art. 566 alin. (6) C.civ.]. Dreptul de retenție *nu poate fi exercitat în niciun caz asupra bunului frugifer sau când intrarea în stăpânirea materială a bunului s-a făcut prin violență ori fraudă sau când produsele sunt bunuri perisabile ori sunt supuse, ca urmare a trecerii unei perioade scurte de timp, unei scăderi semnificative a valorii lor* [art. 566 alin. (7) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ce privește varianta de răspuns de la litera B, cheltuielile voluptuare sunt acelea pe care posesorul le-a efectuat pentru simpla lui plăcere, fără a se ajunge, pe această cale, la creșterea valorii lucrului. Potrivit art. 566 alin. (8) C.civ., proprietarul nu este dator să acopere cheltuielile voluptuare. În măsura în care lucrările efectuate ca urmare a unor asemenea cheltuieli se pot detașa de bun fără ca prin aceasta bunul respectiv să se deterioreze, posesorul are dreptul să le ridice. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă și varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât art. 563 alin. (4) C.civ. stabilește că hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă. Deși textul nu distinge, considerăm că se aplică numai în cazul în care terțul a dobândit bunul ulterior introducerii acțiunii în revendicare (*Fișe*, 2019, p. 401).

Răspuns: B, C

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

171. Hotărârea judecătorească prin care s-a admis:

A. acțiunea în revendicare este opozabilă numai părâtului posesor neproprietar;

B. acțiunea oblică profită tuturor creditorilor, fără vreo preferință în favoarea creditorului-reclamant;

C. acțiunea revocatorie indisponibilizează bunul până la încetarea executării silite a creanței pe care s-a întemeiat acțiunea.

EXPLICAȚII

Întrebarea are ca numitor comun efectele pe care hotărârea judecătorească de admitere a trei acțiuni diferite le produce asupra raporturilor juridice în cadrul cărora au apărut respectivele situații litigioase.

Astfel, *hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă* [art. 563 alin. (4) C.civ.], nu numai părâtului posesor neproprietar, așa încât varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Acțiunea oblică (acțiunea în justiție exercitată de către creditor, în numele debitorului său, pentru valorificarea unui drept ce aparține debitorului),

odată admisă, profită tuturor creditorilor, fără vreo preferință în favoarea creditorului-reclamant, astfel cum menționează art. 1561 C.civ., astfel că putem afirma că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

La fel este și varianta de răspuns de la litera C, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1565 alin. (2) C.civ., conform cărora terțul dobânditor poate păstra bunul, oferind creditorului o sumă de bani egală cu prejudiciul suferit de acesta din urmă prin încheierea actului, în caz contrar, hotărârea judecătorească de admitere a acțiunii revocatorii va avea ca efect *indisponibilizarea bunului* până la încetarea executării silite a creanței pe care s-a întemeiat acțiunea, dispozițiile privitoare la publicitatea și efectele clauzei de inalienabilitate aplicându-se în mod corespunzător.

Răspuns: B, C

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

172. Consiliul Local al orașului V. a constituit un drept de administrare Regiei autonome de apă asupra unui teren extravilan aflat în domeniul public al orașului, în scopul construirii unei stații de epurare ape uzate. T., proprietarul vecin, a chemat în judecată Regia într-o acțiune în revendicare, contestând și dreptul de administrare al pârâtei, motivând acțiunea în sensul că există o suprapunere reală între terenul proprietatea sa și terenul deținut în administrare de către pârâtă. Având în vedere natura juridică a acțiunii, pârâta:

A. este obligată să introducă în proces pe titularul dreptului de proprietate publică, în condițiile prevăzute în Codul de procedură civilă;

B. are în exclusivitate obligația apărării în justiție a dreptului de proprietate publică;

C. are obligația de a apăra în justiție dreptul de administrare în calitate de titular al dreptului.

EXPLICAȚII

Dreptul de administrare, la fel ca și dreptul de concesiune și dreptul de folosință cu titlu gratuit, sunt drepturi reale corespunzătoare proprietății publice (art. 866 C.civ.).

Obligația apărării în justiție a proprietății publice revine titularului (statul sau unitatea administrativ-teritorială), însă titularii drepturilor reale corespunzătoare

punzătoare sunt obligați: a) să îl informeze pe proprietar cu privire la orice tulburare adusă dreptului de proprietate publică și b) să îl introducă în proces pe titularul dreptului de proprietate publică, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă (instituția arătării titularului dreptului, art. 75-77 CPC) (art. 865 C.civ.).

Pe de altă parte, art. 870 alin. (1) C.civ. statuează că apărarea în justiție a dreptului de administrare revine titularului dreptului.

Având în vedere că în speță a fost contestat și dreptul de proprietate publică, fiind formulată o acțiune în revendicare, cât și dreptul de administrare al Regiei autonome de apă, atunci varianta de răspuns de la litera B va fi, în mod evident, greșită, întrucât calitatea procesuală pasivă cu privire la apărarea dreptului de proprietate publică are numai unitatea administrativ-teritorială.

Variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, Regia autonomă având obligația de introducere forțată a titularului dreptului de proprietate publică, dar în același timp având și obligația de a apăra dreptul său de administrare.

Răspuns: A, C

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

173. X. și Y. sunt coproprietari asupra unui teren, deținând cote părți-egale din dreptul de proprietate. Y. a vândut întregul teren către T., fără a avea acordul lui X. În urma vânzării, T. a intrat în posesia terenului. În această situație, X. este îndreptățit să formuleze:

- A. acțiune în declararea nulității contractului dintre Y. și T.;
- B. acțiune posesorie împotriva lui T.;
- C. acțiune prin care să pretindă despăgubiri de la Y. pentru prejudiciul cauzat prin încheierea vânzării.

EXPLICAȚII

În cazul în care un coproprietar încheie un act de dispoziție (cum este contractul de vânzare), singur, fără acordul celorlalți coproprietari, sancțiunea va fi, potrivit art. 642 alin. (1) C.civ., inopozabilitatea respectivului act față de coproprietarul care nu a consimțit la încheierea lui, coproprietarul vătămat având dreptul și să exercite, înainte de partaj, o acțiune posesorie împotriva terțului care a intrat în posesia bunului comun în urma încheierii actului; în

acest din urmă caz, restituirea posesiei bunului se va face în folosul tuturor coproprietarilor, cu daune-interese în sarcina celor care au participat la vânzare [art. 642 alin. (2) C.civ.].

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce celelalte două variante sunt, evident, corecte.

Răspuns: B, C

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

I 74. La data de 10.06.2015, M. l-a chemat în judecată pe N. într-o acțiune în revendicare a unui teren intravilan. La data de 15.12.2015, în cursul procesului de fond, profitând de faptul că litigiul nu era notat în cartea funciară, N. a vândut terenul lui S. Acțiunea în revendicare a fost admisă și hotărârea a rămas definitivă la data de 20.09.2016. În raport de situația descrisă?

A. M. are dreptul să pună în executare hotărârea numai împotriva lui N.;

B. M. are dreptul să pună în executare hotărârea împotriva lui S.;

C. în cazul în care este evins, S. este îndreptățit să ceară angajarea răspunderii pentru evicțiune a lui N.

EXPLICAȚII

Potrivit art. 563 alin. (4) C.civ., *hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă.*

În același timp, potrivit art. 39 alin. (1) CPC, *dacă în cursul procesului dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular, judecata va continua între părțile inițiale. Dacă însă transferul este făcut, în condițiile legii, prin acte cu titlu particular pentru cauză de moarte, judecata va continua cu succesorul universal ori cu titlu universal al autorului, după caz.*

În fine, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, *hotărârea pronunțată contra înstrăinătorului sau succesoriului universal ori cu titlu universal al acestuia, după caz, va produce de drept efecte și contra succesoriului cu titlu particular și va fi întotdeauna opozabilă acestuia din urmă, cu excepția cazurilor în care a dobândit dreptul cu bună-credință și nu mai poate fi evins, potrivit legii, de către adevăratul titular.*

În consecință, după admiterea acțiunii în revendicare, reclamantul M. poate pune în executare hotărârea și împotriva lui S., care este succesor cu titlu particular al lui N., astfel încât varianta de răspuns de la litera B este corectă, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera A să fie, evident, greșită.

În privința variantei de răspuns de la litera C, aceasta este, de asemenea, corectă, întrucât admiterea acțiunii în revendicare împotriva înstrăinătorului dă dreptul dobânditorului să ceară angajarea răspunderii pentru evicțiune a lui N., în temeiul art. 1695 și urm. C.civ.

Răspuns: B, C

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

175. Dacă M. este posesorul unui tablou cumpărat la licitația organizată de o cunoscută casă de artă, iar B. revendică bunul, pretinzând că i-a fost furat în urmă cu X. ani, ce sfat juridic îi dați lui M., în raport de situația învederată:

A. tabloul poate fi revendicat de la M., chiar dacă este posesor de bună-credință, în termen de 3 ani de la deposedarea pretinsului proprietar;

B. M. poate reține bunul până la restituirea integrală a prețului de către vânzător, dacă acțiunea este introdusă în 3 ani de la deposedarea pretinsului proprietar;

C. M. poate invoca prescripția dreptului la acțiune, dacă acțiunea este introdusă peste termenul de 3 ani de la pierderea stăpânirii materiale a bunului de către pretinsul proprietar.

EXPLICAȚII

Întrucât M. a cumpărat tabloul la o licitație organizată de o cunoscută casă de artă, în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 937 alin. (3) C.civ., care constituie un caz particular al situației de la art. 937 alin. (2) C.civ.

Așadar, dacă M. a dobândit bunul mobil furat în anumite condiții speciale, prevăzute de lege (a fost cumpărat dintr-un loc ori de la o persoană care vinde în mod obișnuit bunuri de același fel ori dacă a fost adjudecat la o licitație publică), condiții care, prin natura lor, sunt susceptibile de a întări buna-credință a terțului, deși acțiunea în revendicare mobilă se va admite (dacă este formulată în termenul de decădere, și nu de prescripție, de 3 ani de la data la care bunul a fost furat), proprietarul (B.) va trebui să îi plătească

terțului de bună-credință o sumă de bani egală cu prețul pe care acesta l-a plătit pentru a dobândi bunul respectiv. Pentru această sumă, M. poate reține bunul până la indemnizarea sa integrală pentru prețul plătit vânzătorului.

Proprietarul va putea recupera ulterior, prin intermediul unei acțiuni în despăgubire introduse împotriva hoțului, suma pe care a plătit-o terțului, numai că, de data aceasta, riscul insolvabilității hoțului nu va mai fi suportat de terțul de bună-credință ce a dobândit bunul în anumite condiții speciale, ci de proprietar (*Fișe*, 2019, p. 395).

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Răspuns: A, B

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)